

Malokarpatský posol

Mesačník FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: I.

Júl 2016

íslo: VII.

Milí priatelia, bratia a sestry,

opäť je tu leto a s ním aj prázdniny pre deti, obdobie, ktoré viacerí z nás majú najradšej, no iným zasa horúce dni robia veľa starostí a prinášajú z hľadiska zdravotného stavu menšie i väčšie kolízie. Najväčšiu radosť majú iste deti, keďže sa pre ne školské brány načas zatvorili a je tu viac času na hry, oddych a zažívanie nových dobrodružstiev. Pre rodičov i starých rodičov sú to aj nové starosti, ako umožniť deťom a vnúčatám prežiť dobrečasovo a vystríhať ich tiež pred nudou, rôznymi nebezpečenstvami, i pred vplyvmi zlých ľudí a morálnou skazenosťou. Okrem času stráveného pri politických a sociálnych sieťach, je možné využiť čas prázdnin oveľa efektívnejšie na

podporu zdravia tela i duše a na rozvíjanie zručností pri práci, napríklad okolo domu. Nezabúdajme preto na krásnu prírodu v našej farnosti a v okolí a umožníme deťom sa prejavovať, aby boli užitoční a všetci, aby sme tak prežívali nielen starosti, ale aj spoločnú radosť. Niekedy uvažujem sám aj nad tým, aké zážitky vôbec majú dnešné deti. Viacerí s radov starších, ktorí ste skôr narodení, mi poviete, aké krásne ste mali detstvo. Pomáhali ste doma možno viac ako deti v dnešnej dobe. Všetko ste si viac vážili. Žilo sa síce skromnejšie, ale bolo viac veselo. Sám sa pýtam, prečo aj v dnešnej dobe, nie je tak veselo ako kedysi? Prečo aj dnes si mnohé deti nevážia, to čo majú? Vari je všetko samozrejmosť? Nie.

My však kráčajme s otvorenými očami a uvedomujme si, že náš Boh nás neustále obdarúva svojimi darmi alebo u nás vôkol nás. Nenechajme si vziať radosť z viery a z toho, že Boh nás zahŕňa svojimi dobrodeniami. Poukazujme pred očami našich detí na tie správne hodnoty, na údkosť, skromnosť, lásku a odpustenie. V duchu viery poukážme na božiu dobrotu a nezabúdajme v prvom rade akova Pánu Bohu za jeho lásku a starostlivosť.

váš duch. otec Milan

Žijeme milosrdenstvom

„I plakal som. Keď zapadlo slnko šiel som vykopať jamu a pochoval som ho.“ /Tob 2, 7/.

Posledným so skutkov telesného milosrdenstva je **manželstvo**. Vieme, že pri pohrebe naposledy odprevádzame svojich blízkych i priateľov, dávame posledné *Zbohom* a telesnej schránke, v ktorej sídlila nesmrteľná duša, vzdávame poslednú úctu. Sám sa často presviedčam, že pri pohrebných obradoch je veľa príležitostí osloviť pri Božom slove aj niektorých, ktorí inokedy menej chodia do kostola, alebo nechodia vôbec. Pretože na pohreb títo naši bratia a sestry prídu, nakoľko je to prejav úcty resp. piety voči tým, ktorí už prekročili prah večnosti.

Dobre vieme, že lovek sa skladá z tela a duše. Telo bez duše je len istá látka, no duša je formou tela. Duša sa prejavuje myslením, rozumom a vôľou. A naše kresťanstvo nás učí, že dušou sa podobáme predsa Bohu. A o našu dušu, ktorá je nesmrteľná, sa máme starať. Ako? No predsa modlitbou a to úprimnou. Alej potrebné je viesť sviatostný život.

Pri tomto skutku telesného milosrdenstva nás poháňa vnútorné cítenie a úcta voči zomrelým. Preto na pohreb sa nikdy nepozýva, ale sa iba oznamuje. A aj keď sa roky niektorí príbuzní, alebo priatelia nenavštevovali, i už z dôvodu časového vypätia alebo z dôvodu choroby, alebo z určitých sporov i svárov, na pohreb blízkeho si však má každý lovek a každý kresťan nájsť čas, pokiaľ mu to okolnosti dovoľia a pokiaľ nie je indisponovaný. Je to vecou nielen inteligencie, ale predovšetkým srdca.

Z Katechézy

Poslednou zo sviatostí, ktoré sú prostriedkom neviditeľnej milosti je **manželstvo**. Nielen v momente uzavretia manželstva táto sviatosť posväcuje manželov, ale aj celý život, ak je obrazom vzájomnej lásky Krista a jeho svätej Cirkvi. Vernosť s ňou, ktorý si vzájomne novomanželia dali, každodenná snaha žiť v láske a v duchu obety i manželské zjednotenie pod slovom: „Preto muž opustí svojho otca i svoju matku a prilipne k svojej manželke a budú jedným telom“ /Gn 2, 24/ posväcuje manželský život. Keď sa trvalého diakona a terciára Maxa Kašparú, pýtala jedna mladá slečna, o je potrebné k uzavretiu sviatosti manželstva, tak odpovedá: „V prvom rade je potrebné, aby nevesta mala ženícha a ženích nevestu.“ A potom sa zahlásia na farskom úrade

a prejavia vô u sa zosobáši a príslušný k az ich k tomuto dôležitému kroku pripraví. Ve mi asto po ujeme pri sobášnych obradoch íta Pavlov hymnus na lásku. „*Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá; nezávidí, nevypína sa, nevystatuje sa, nie je nehanbná, nie je sebecká, neroz u uje sa, nemyslí na zlé, neteší sa z nepravosti, ale raduje sa z pravdy. Všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží /1Kor 13,7/.* Mám pocit niekedy, že tieto slová ostanú na povrchu a nepadnú do dobrej zeme novomanželov. No u mnohých padnú do dobrej zeme ich s dc a s pomocou Božou sa stávajú budovate mi svojho životného š astia. Kres anskí manželia totižto nemajú zabúda na Boha, ktorý ich povolal do manželského zväzku a vo vernosti zmluve, ktorá je podstatná v ich spolo nom živote, krá a cestou lásky, radosti a pokoja.

Láska manželov samou svojou povahou vyžaduje jednotu a nerozlu ite nos spolo enstva ich osôb, ktoré zah a celý ich život: „A tak už nie sú dvaja, ale jedno telo“/Mt 19,6/. Manželia sú „povolaní neprestajne rás vo svojom spolo enstve každodennou vernos ou manželskému s ubu úplného vzájomného sebadarovania“/KKC 1644/.

Manželskú zmluvu, ktorou muž a žena vytvárajú medzi sebou celoživotné spolo enstvo, zamerané svojou prirodzenou povahou na dobro manželov a na plodenie a výchovu detí, povýšil Kristus Pán medzi pokrstenými na hodnos v s iatosti /KKC 1601/. Súhlas spo íva v udskom úkone, ktorým sa manželia navzájom odovzdávajú a prijímajú: „Beriem si teba... za manželku.“- „Beriem si teba...za manžela.“ Tento súhlas, ktorý manželov vzájomne viaže, nachádza svoje zav šenie v tom, že sa dvaja stávajú „jedným telom“ /Gn 2,24//KKC 1627/. Matériou tejto sviatosti sú teda muž a žena a formou tejto sviatosti je manželský súhlas. Sám Boh spe a uje súhlas, ktorým sa manželia navzájom odovzdávajú a prijímajú. Z ich zmluvy vzniká z Božieho rozhodnutia **trvalá ustanovize** , a to aj pred spolo nos ou /KKC 1639/.

Nad Božím sl ovom

V tomto mesiaci slávime slávnos v svätých Cyrila a Metoda, slovanských vierozvestov.

A v našich chrámoch a vôbec v celej našej krajine ich neoslavujeme iba kvôli prínosu v oblasti kultúry a zdelanosti, ale predovšetkým kvôli viere, ktorú nám priniesli a hlásali v prístupnom slovanskom jazyku. V evanjeliu po ujeme základné misijné poslanie, ktoré apoštoli dostali od Ježiša Krista: „*I te a u te všetky národy a krstite ich v mene Otca, i Syna i Duchu Svätého...*“ Drvivá vä šina z nás sa môže pochváli tým, že sme boli vo viere v Boha vychovávaní už od útleho detstva. Naši rodi ia zobrali teda vážne a zodpovedne svoje poslanie: Vychováva svoje die a vo viere. Viera sa má teda odovzda v rodine a pre die a prvými

vierozvestami majú by jeho rodi ia. A je ve mi dôležité, aby rodi ia na túto svoju úlohu pamätali. Postupne však ako lovek rastie, má sa osobne rozhodova pre vieru v Boha. Náš Boh sa má sta osobným Bohom a viera osobnou vierou. Ako to dosiahnu ? Živým záujmom o Božie slovo, cez ktoré k nám hovorí živý Ježiš Kristus.

Svätí- naše svetl á

6. júl – Svätá Mária Goretti, panna a mu enica

Pri vstupe do farského chrámu v našej obci, utkvie nám na avej strene obraz sv. Márie Goretti na bo nom oltári. V om je jej ve kos ? V jej nábožnosti, ktorá sa prejavovala v jej udskom a morálnom správaní. Mala iba dvanás rokov a ve mi dobre pochopila ako by bolo strašné urazi Boha ažkým hriechom. Preto sa usilovala ži na rados nebeskému Otcovi a jej duša bola ako krásna biela alia. Jasne odmietala hriechne pohnútky mladého Alessandra, ktorý ju chcel zvies na hriech ne istoty. Ke sa film o živote tejto svätice premietal kedysi v kinách, vo chvíli ke neprivolila na hriech a mladý úto ník ju nato nožom dobodal, z pléna divákov raz zaznieval aj tento hlas: „Hlupa a.“ Je smutné, ak mladí túto odvážnu hrdinku takto pomenovali. V skuto nosti sú však hlupa ami všetky tie diev atá, ktoré si nevážia a nechránia perlu panenstva.

Svätá Mária Goretti zomrela pri obrane istoty v roku 1902. Na jej svätore ení v Ríme bola prítomná aj jej matka a súrodenci.

Z Homílie pápeža Pia Dvanásteho pri kanonizácii svätej Márie Goretti

(AAS 42 [1959], 581-582)
Nebudem sa bá zlého,
lebo ty si so mnou

Ako všetci vedia, táto bezbranná panna musela vybojova ve mi ažký zápas. Ne akane ju prepadla divoká, slepá búrka, ktorá ju chcela poškvni a zneucti jej

anjelskú istotu. Ale ke sa nachádzala v tom najvä šom nebezpe enstve, mohla opakova božskému Vykupite ovi tieto slová zo zlatej knihy „Nasledovanie Krista“: „Ke budú na m a dolieha a mu i ma mnohé súženia, nebudem sa bá zlého, len nech je so mnou tvoja milos . Ona je mojou silou, ona prináša radu a pomoc: Je silnejšia ako všetci nepriatelia.“ A tak podporovaná nebeskou milos ou, s ktorou spolupracovala už achtilá a odhodlaná vô a, obetovala život, ale slávu panenstva nestratila. V tomto živote pokorného diev a a, ktorý sme v hlavných bodoch na rtli, môžeme h adie na divadlo nielen hodné neba, ale i na divadlo, ktoré si zaslúži, aby na s obdivom a úctou h adel aj náš vek. Nech sa u ia otcovia a matky, ako treba deti, ktoré dostali od Boha, správne, sväto a pevne vychováva a formova pod a prikázaní katolíckeho náboženstva. Tak, aby s pomocou Božej milosti vyšli nepremožené, neporušené

a nepoškvrnené, ke sa ich nos dostane do nebezpe enstva.

Nech sa u ia veselé deti, nech sa u í živá mla nedosta sa biedne do vleku nestálych a prázdnych pudových radostí a zvodných lákadiel nerestí, ale radšej sa bodro usilova , aj ke je to namáhavé a náro né, o kres anskú mravnú dokonalos , ktorú môžeme raz všetci dosiahnu , ak sa o to budeme s rozhodnou vô ou a s pomocou nebeskej milosti pri i ova , namáha a modli .

Iste nie všetci sme povolaní na mu eníctvo. Ale všetci sme povolaní dosiahnu kres anskú nos . Lenže nos si vyžaduje silu, ktorá aj ke nedosiahne hrdinský stupe stato nosti tejto anjelskej devy, nárokuje si od nás dlhodobé, ve mi svedomité nepretržité úsilie až do konca života. Preto ju možno nazva pomalým, nepretržitým mu eníctvom, ku ktorému nás vyzýva tento božský výrok Ježiša Krista: „Nebeské krá ovstvo trpí násilie a násilníci sa ho zmoc ujú.“

O toto sa teda s pomocou nebeskej milosti usilujme všetci. Toto nech nám urobí prí ažlivým svätá panna a mu enica Mária Goretti. Nech nám z neba, kde požíva ve nú blaženos , vyprosí od božského Vykupite a, aby sme všetci, každý vo svojich vlastných životných podmienkach, radi, ochotne a inne krá ali v jej slávnych š apajach.

Úvaha nad ľudským životom

Úvod do Starého zákona

Rozhodnutie Abraháma a Sáry pomôc Bohu splni jeho prís ub

Prichádza as prázdnin a dovoleníek a my budeme ma chví ku aj na pre ítanie dobrej knihy. Nebojme sa vzia do ruky Bibliu. (Citácie použité v lánku sú z knihy : DUBOVSKÝ, P.: *Komentáre k Starému zákonu I. zväzok Genezis*. Trnava: Vydavate stvo Dobrá kniha, 2008. 828 s. ISBN 978-80-7141-626-5.) Bibliu nemusíme íta do šírky, ítajme ju do h bky a nielen o ami a ústami, ale ítajme ju srdcom. Nájdeme v nej odpove na mnohé naše otázky. Dnes za neme Starým zákonom knihou *Genezis*. Sústredíme pozornos na Abraháma a Sáru, ktorí túžili ma die a tak, ako dnes mnohí manželia túžia po die ati a die a neprichádza.

Ako postupoval manželský pár Abrahám a Sára pri nap aní Pánovho prís ubu? Boli ich rozhodnutia jednotné i rozdielne, boli totožné s Pánovou vô ou, rástol Abrahám vo viere? Aké riešenie napadlo Sáre, ke sa rozhodli „pomôc “ Bohu splni jeho prís ub? H adali sme odpove na tieto otázky, aby sme sa posilnili vo viere a v dôvere v Boha pri prekonávaní našich životných prekážok.

Pán povedal Abramovi, aby odišiel zo svojej krajiny, od svojho príbuzenstva, z domu svojho otca do krajiny, ktorú mu ukáže (porov. Gn 12,1). Abram poslúchol, zobral svoju ženu Sarai, všetok majetok, ktorý nadobudli i udí, ktorých získali v Chárane a vydali sa na

cestu do kanaánskej krajiny (porov. Gn 12,5). Zjavil sa mu Pán a povedal: „**Tvojmu potomstvu dám túto krajinu.**“ (Gn 12,7). Po prvý raz sa Pán zjavuje patriarchovi a po prvý raz pris úbil Boh, že dá túto krajinu jeho potomstvu. „**Požehnám tých, o tí budú žehna a toho o tí bude zlore i prek ajem. V tebe budú požehnané všetky pokolenia zeme!**“ (Gn 12,3).

„Cho zo svojej krajiny!“ (Gn 12,1) – Abram sa nestal otcom národov bez vlastného pri inenia, ale musel prejs v živote desiatimi ažkými skúškami viery, aby dokázal svoju ve kos (Avot 5,4) a toto je jedna z nich. Vo veku 75 rokov sa vzdáva svojej minulosti, opúš a starnúceho otca i jemu milý domov a nasleduje Boha do novej krajiny. Abram podriadil svoje túžby a rozum Bohu.(Chumaš). Pre o bolo potrebné Abrama skúša , ke Boh vopred poznal jeho odpove ? Aby svet videl, ako ve ký lovek poslúcha Boha. (Rambam) Boh s ubuje Abramovi, že nebude trpie ani jednou z troch ažkostí, ktoré zvy ajne zastihnú pocestných. Pri putovaní je ažko vynosi die a, ubúda z majetku a neraz trpí povos loveka.(Raši)

„V tebe budú požehnané všetky pokolenia zeme!“ (Gn 12,3) Požehnanie stvár uje Abramovu rodinu ako aj mnohé iné rodiny, s ktorými sa stretávajú. Je Božím darom, z ktorého pochádza dobro, blaho a prosperita života, pri om požehnanie zah a každú oblas života. Najzjavnejším prejavom požehnanie je plodnos a rastúce potomstvo. Nové požehnanie je však ímsi viac. Boh hovorí s Abramom. Tým, že ho Boh povoláva, prenáša ho do nového d a ponúkajúc mu prís ub. Nový záväzný vz ah Boha s Abramom, ktorý odpovedá Bohu v dôvere a s poslušnos ou, spôsobuje prostredníctvom Božieho prís ubu novú Abramovu identitu. Abram teraz prijíma do svojho života dané prís uby a jeho budúcnos závisí od nich. Boh bol verný v doterajších prís uboch. Abram to prijíma s dôverou ako odpove na Božie slovo. Možno poveda , že na po iatku dejín Izraela stojí **prís ub**.

V krajine nastal hlad, Abram zostúpil do Egypta, aby tam býval ako cudzinec, lebo hlad v krajine bol krutý (Gn 12,10). Toto je druhá skúška Abramovej viery. Hne po usadení sa v krajine, kde mal pris úbené požehnanie, trpí hladom a dostáva príkaz odís do Egypta. Zdanlivo ide o priamy rozpor s pris úbením Boha, ale Abram nezapochyboval.(Midraš) Ke Abram vstúpil do Egypta, Egyp ania videli jeho ženu, že je ve mi pekná (Gn 12,14). Zaujímavé je, že ke Abram vyšiel z Cháranu, mal 75 rokov. Ke mu bol pris úbený Izák (Gn 17,19), jeho vek sa uvádza ako sto rokov a Sarain ako devä desiat, íže ke bola vzatá do faraónovho domu mala aspo 65 rokov, pri om sa bál, že by v takom veku prišiel o u a o jej krásu. Predstavuje ju ako svoju sestru, faraón ho zahrnie majetkom, ale ženu mu zoberie. Abrahám neklamal celkom, pretože Abram a Sarai mali spoločného otca, matku nie, ale bola aj jeho manželka. Pán zasiahol faraónov dom kožnou chorobou, ktorá zabra ovala intímnemu spolužitiu. Tak Boh zabezpe il,

aby sa neporušila Saraina istota.(Raši) Ke si faraón zavolał Abrama, tušil, že je postihnutý kvôli Sarai, ale nemal istotu, že je Abramovou ženou.(Ramban) Abramov podvod je v aka Božiemu zásahu odhalený. Faraón trestá Abrama iba slovami, pretože Abram ho podviedol tiež iba slovami. Aj keď sa chcel faraón zbaviť Sarai, kvôli ktorej na jeho dom došiel Boží trest, nechcel na seba privolať ďalšie tresty za to, že sa jej nie ošane. Preto zabezpečil ich bezpečný a dôstojný odchod.(Chumáš) Bolo nutné, aby Boh ochránil Sarai ako budúcu matku vyvoleného národa.

Aj keď prirodzene už Abram a Sarai deti mať nemohli, Boh to môže uskutočniť. No zaujímavá je skutočnosť, že Sarai bola v jej veku taká krásna a príťažlivá. Tu by sme mohli poukázať, že Abram postupne spoznával, odhadoval Božiu veľkosť. Netušil, že Boh dokáže uspošobiť dvoch starkých, aby mohli priviesť na svet potomka, preto sa na Boží príkaz pozeral skôr alegoricky ako doslovne. Pán ho však napomenul (Gn 18,14). A zázrak sa udial so všetkým, čo mu patrí. Nedošlo k akémusi „znásilneniu“ dvoch starcov. Obaja akoby omladli a stali sa telesne príťažliví. Dokumentuje to aj udalosť v Gn 20, kedy bol Abrahám opäť nútený vydať Sáru za svoju sestru. A veru, ako správne tušil, kráľ Gerary sa do nej zahadil a dal ju uniesť (porov. Gn 20,2). Boh prišiel ku kráľovi Abimelechovi vo sne v noci a povedal mu, že zomrie pre ženu, ktorú si vzal, veľa je vydatá za muža (porov. Gn 20,3). Zákon o nedotknutej nosisť vydatej ženy sa rešpektoval v Oriente aj mimo Izraela. Aby so Sárou nescudzoložil, nebola to kráľova zásluha, lebo sám Boh mu znemožnil, prehrá sa. (Midraš) Aby kráľ Sáru nenútil, bol potrestaný impotenciou.(Raši)

Abram stále nemal dediča, no Boh mu jasne hovoril, že jeho dedičom bude ten, ktorý vyjde z jeho lona. Pán s ním uzatvoril zmluvu podľa starých zvykov, Abram priniesol trojrovnú jalovicu, kozu a barana, hrdličku a holubicu, aby s ním spečiatil zmluvu (porov. Gn 15,9). Sarai sa rozhodla napomôcť Božiemu sľubu a akoby vzala rozhodovanie do vlastných rúk z pohľadom loveka, mysliac si, že koná správne a že takto si to želá aj Boh, no v skutočnosti si narobili opäť problémy, ktorých riešenie bolo nad ich sily. Sarai navrhla Abramovi, keďže Pán jej nedovolil rodiť, aby vošiel k jej služke a aby získali dieťa prostredníctvom nej (porov. Gn 16,2) Abram miloval Sáru, nie otrokyňu. Keď Agar počala, jej pani v jej očiach poklesla (porov. Gn 16,4). Sarai cítila krivdu a hľadala pomoc u svojho muža, ktorý jej dal plnú moc, aby so svojou služkou urobila to, čo je dobré v jej očiach. Sarai ju ponižovala a Agar od nej utiekla (Gn 16,6). Celá situácia sa skomplikovala, namiesto vyriešenia problému s dedičom Abrama, si narobili problémy, ktorých riešenie opäť hľadali u Pána a prosili, aby zasiahol. Služka od svojej pani utiekla, no Pánov anjel, ktorý ju našiel pri studni Lachai Roí, ju oslovil s tým, aby sa vrátila domov a podriadila sa svojej pani (porov. Gn 16,9), ale zároveň Agar oznámil dobrú

správu, že porodí syna a dá mu meno Izmael (porov. Gn 16,11) a Boh veľa mu rozmnoží jeho potomstvo. Anjel jej prisľubuje, že ak prejaví voči Sarai primeranú úctu, bude mať syna, ktorému budú určené moc a bohatstvo. I keď Sarai v dobrom úmysle chcela „pomôcť Bohu“ k splneniu prisľuby, no vznikli problémy, ktoré Pán prostredníctvom nebeského posla musel riešiť. Anjeli ako nebeské bytosti neboli len doručiteľmi posolstva, ale vykonávali veľa úloh ako bolo oznámenie narodenia Izmaela, utvrdzovali loveka v poslaní a potvrdzovali prisľubu, dávali poslanie, sprostredkovali Božie slovo, zasahovali v kritických chvíľach v prípade Agar na púšti, ochraňovali a viedli jednotlivcov a národ a vykonávali Božie tresty. Abram mal 86 rokov, keď mu Agar porodila Izmaela (porov. Gn 16,16).

Abram mal 99 rokov, keď Pán s ním uzatvoril zmluvu: „**Staneš sa otcom množstva národov (Gn 17,4), už a nebudú volať Abram, ale Abrahám.**“(Gn 17,5) Na zachovávanie Božej zmluvy medzi Bohom a Abramom a medzi jeho potomstvom nech je obrezaný každý mužského pohlavia (porov. Gn 17,10). Tak sa aj stalo, Abrahám mal 99 rokov (porov. Gn 17,24), keď sa dal obrezať a jeho syn Izmael mal 13 rokov (Gn 17,25), obrezaní boli všetci muži jeho domu (porov. Gn 17,27). Boh uzavrel zmluvu aj so Sarai, ktorej zmenil meno na Sára (porov. Gn 17,15) a oznámil, že ju požehná a dá Abrahámovi aj z nej syna a budú z nej národy a kráľovstvá (porov. Gn 17,16). Syn sa bude menovať Izák (porov. Gn 17,19). Abrahám sa smial od radosti, že mu Sára porodí syna, lebo uveril Bohu, Sára sa však tej istej veci zasmiala, lebo pochybovala. Preto sa Pán na Sáru hneval a na Abraháma nie. (Raši) Boh vypočul Abraháma aj v prosbe týkajúcej sa Izmaela, tým že ho požehná a urobí ho plodným a privedie ho rozmnožiť. Obriezka je jedna z desiatich skúšok Abraháma. Toto prikázanie dostal pred počatím Izáka, aby sa mohol Izák počať vo svätosti. Sára počala a porodila syna Izáka napriek vysokému veku a neplodnosti. Ide o dvojnásobný zázrak, s akým sa spája počatie vyvoleného národa.

Boh skúšal Abraháma desaťkrát. Poslednou najťažšou skúškou bolo, keď Pán žiadal obetovať jeho jediného milovaného syna Izáka – vezmi, choť a obetuj (porov. Gn 22,2), ktorého Abrahám poviazal, uložil na drevo, natiahol ruku a vzal nôž, aby ho zabil (porov. Gn 22,10). V tom okamihu mu Pánov anjel zabránil vztiahnuť ruku na syna a preto, že sa Abrahám bál Boha a neodoprel mu ani svojho jediného syna. (porov. Gn 22,12) Boh prisahá sám na seba (porov. Gn 22,16), lebo neexistuje nikto väčší ako on. Tak ako Boh je večný, tak aj prísaha je naveky. (Radak) Boh už dávnejšie sľúbil, že jeho potomstvo bude početné, ale teraz pridáva uistenie, že premôže nepriateľa a aj napriek ťažkým previneniam sa nikdy nedostane do rúk nepriateľa navždy. (Ramban)

Abrahám niekoľkokrát podľahol svojej slabosti, podľahol svojmu strachu. Boh potrestal mocných, aby

Abrahám pochopil, že On je ešte mocnejší, že sa O ho môže oprieť v každej situácii. Boh má nekonečné milosrdenstvo pre slabosť, v ktorej sa nachádza lovek. Abrahám sa usiloval všetkými silami splniť svoju úlohu. Išlo zdanlivo najvýhodnejšou cestou, aj keď niekedy cítil, že to nebola správna cesta. Sára, jeho manželka mnohokrát chcela naplniť prísľubenie svojim spôsobom, no nie vždy jej vôľa sa zhodovala s plánmi Boha. Príbeh o obetovaní Izáka stavia Boha do stredu veľmi úzkeho rodinného vzťahu, kde je Boh hodným úplnej lásky. Medzi nami nie je oparodivého vzťahu, ak nejde cez Boha.

Skúška, ktorá na nás dolieha je iba ľudská. A Boh je verný. On nás nedovolí skúšať nad naše sily, ale so skúškou dá aj schopnosť, aby sme mohli vydržať (porov. 1Kor 10,13).

Anna Jurov íková

o nám chce povedať Panna Mária Karmel'ská /Škapul'iarska/

Takto voláme Pannu Máriu, pretože jej zjavenie súvisí s pohorím Karmel vo Svätej zemi a tiež s kláštrom karmelitánov, ktorí sa tu usadili okolo roku 1156. Keďže ich neskôr začali prenasledovať mohamedánski Saracéni, niektorí z nich ušli do viacerých krajín Európy. Chceme si pripomenúť hlavne vtedajšieho predstaveného rádu v Anglicku Šimona Stocka /dnes už svätca/, ve ktorého ctíte a Pannu Márie, ktorá sa mu zjavila. Bola obklopená zástupom anjelov a s úsmevom mu podala škapuliar hnedej farby. Povedala mu: „Prijmi, milý syn môj, tento škapuliar ako odznak svojho rádu a môjho bratstva pre teba a pre všetkých karmelitánov ako mimoriadne znamenie milostí. Kto s ním zomrie, nezakúsi ve ný oheň. On je znamenie spásy, ochrana v nebezpečenstvách, záruka pokoja a ve nej zmluvy.“ Mnohí vieme, ale je výhodné utvrdiť sa v poznání, o je to škapuliar.

Škapuliar v pôvodnom význame je súčasťou reho ného rúcha. Je to pás látky / okolo 40 cm široký s otvorom pre krk/, ktorý splýva z pliec vpredu i vzadu. Menší alebo stredný škapuliar nosia členovia tretieho rádu karmelitánskej rehole. Tretí, malý škapuliar pozostáva z dvoch malých štvorcov a je určený pre členov rehole.

Slávnostné schválenie karmelitánskej rehole a bratstva škapuliara urobil pápež Ján XXII. v roku 1322, potvrdil ho aj Pavol V. v roku 1613. Bratstvo škapuliara sa rýchlo rozšírilo po celom svete. Škapuliar môže posvätiť a obliecť každý karmelitánsky kňaz alebo ktorýkoľvek diecézny kňaz, ak to urobí v súlade s formulou, ktorú schválila svätá Cirkev. Prijatie sa má uskutočniť pomocou plátenného škapuliara, ktorý neskôr pod vplyvom osobného zvaženia možno zameniť za medailónik tak, ako to 16. decembra 1910 dovolil pápež Pius X.

Ten, kto prijíma škapuliar, môže sa rozhodnúť pre inštitucionálnu príslušnosť ku Karmelu zapísaním sa do škapuliarskeho bratstva, ktoré existuje pri karmelitánskych kláštoroch alebo pre príslušnosť

v široko chápanej škapuliarskej rodine, ktorá nevyžaduje organizovanosť.

Všimnime si, že škapuliar nosili aj viacerí svätci, ako sv. Karol Boromejský, sv. František Saleský, sv. Alfonz Mária Liguori, sv. Pavol z Kríža, sv. Ján Bosco, sv. Jozef udoví IX. a iní. Škapuliarska pobožnosť, ktorú schválila Cirkev, má dve časti. Prvou je milosť, ktorú chce Panna Mária udeliť a druhou je naša spolupráca s milosťou. Teda nie skutočnosť, že nosíme škapuliar, ale to, že sa vo svojom živote pripodobíme Ježišovej Matke, nám dáva vnútornú istotu, že škapuliarsky prejdeme cez práh večnosti.

Aj Sv. Ján Pavol II. už od detstva nosil škapuliar. Tento veľký mariánsky ctiteľ v liste z 25. marca 2003, ktorý napísal pri príležitosti 750. výročia odovzdania škapuliara a slávania karmelitánskeho roku Panny Márie uviedol aj tieto slová: „Škapuliar nám pripomína dve pravdy: na jednej strane ustanovuje ochranu Najsvätejšej Panny, a to nielen počas našej životnej púte, ale aj vo chvíli prechodu do plnosti večnosti slávy. Na druhej strane vedomie, že úcta k Panne Márii sa nemôže obmedzovať na modlitby a pobožnosti na jej počesť pri niektorých príležitostiach, ale musí vytvárať „odev“ /habitus/, to znamená musí sa stať trvalým postojom nášho kresťanského spôsobu života.

Nech pohľad na Pannu Máriu Karmelskú, ktorej liturgickú spomienku slávime 16. júla, je pre nás neustálou výzvou, aby sme ju nasledovali hlavne v jej činnostiach.

Sr. Mária Sitárová, FMA

Udalosti

- V nedeľu 5. júna 2016 na záver sv. omše, ktorá bola o 11,00hod., sa konala v našej farnosti Eucharistická procesia ku cti Najsvätejšieho Srdca Ježišovho. Táto procesia ako aj ďalšie iné, nemajú byť iba prvkom tradície v našej farnosti, ale vyznaním úprimnej viery a snahy podobovať sa Srdcu Ježišovmu, v ktorom máme všetci miesto. Zároveň je tu príležitosť na sebareflexiu, aby sme sa pýtali, či je aj v našom srdci dostatok miesta pre nášho Spasiteľa a pre svojich blízkych.

- Deň 11. júna 2016 o 15,30 hod. sa v Katedrále sv. Jána Krstiteľa konala kňazská a diakonská vysviacka, pri ktorej bol za diakona vysvätený aj náš rodák Lukáš Blažo. Túto radostnú chvíľu mali sme možnosť prežiť viacerí farníci. Zo srdca sme vďaka Pánu Bohu za dar povolania do Pánovej vinice a vyprosujeme v modlitbách Božiu pomoc, vernosť a vnútornú silu vytrvať v tomto krásnom povolaní.

Úmysly apoštolátu modlitby na Júl 2016

Všeobecný: Aby boli rešpektované domorodé kmene, ktorých identita a právo na existenciu boli a aj dnes sú neraz potláčané.

Evanjelizačný: Aby Cirkev, prostredníctvom svojej misijnej inosti, ohlasovala evanjelium v Latinskej Amerike a v oblasti Karibiku s novou silou a s nadšením.

Úmysel KBS: Aby Svetový deň mládeže, ktorý sa bude konať v Krakove, povzbudil mladých do zakotvenia svojho života v Kristovi.

Pripravujeme

V dňoch 4. – 22. júla 2016 sa v priestoroch starej fary v Horných Orešanoch uskutoční letný miništrantský tábor MINFA 2016, ktorý organizujú opäť seminaristi z Krakovského seminára sv. Cyrila a Metoda v Bratislave. O živote seminaristov z Trnavskej a Bratislavskej arcidiecézy sa dočítame v časopise ADSUM. Nech im dobrotivý Pán odmení ich snahu a čas venovaný pre miništrantov z našich farností. Zároveň touto cestou chcem poďakovať farníkom, ktorí si našli čas a pripravili faru i okolie k tomuto podujatiu.

Pracujme tak, ako keby všetko záviselo len od nás, ale modlime sa tak, ako keby všetko záviselo od Boha.

Sv. Ignác z Loyoly

Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifické skupiny veriacich so zameraním Cirkev a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor.

Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15.

Info vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225